

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 442

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 iunie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
381.	— Lege privind acordarea despăgubirilor în caz de calamități naturale în agricultură	1-3	
534.	— Decret pentru promulgarea Legii privind acordarea despăgubirilor în caz de calamități naturale în agricultură.....	3	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 152 din 23 mai 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală.....	4-5	Decizia nr. 158 din 30 mai 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 alin. 4, art. 313 alin. 2 teza a doua și art. 318 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată.....	6-8
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
607.	— Hotărâre privind acordarea garanției statului pentru creditele contractate de Societatea Comercială „Compania Națională de Transporturi Aeriene Române — TAROM” — S.A.		8

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind acordarea despăgubirilor în caz de calamități naturale în agricultură

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — În sensul prezentei legi, sunt considerate *calamități naturale* pierderile cantitative și calitative de recolte, mortalitatea și/sau sacrificarea de necesitate a animalelor,

produse printr-o manifestare distructivă a unor fenomene naturale și a bolilor, pe areale extinse.

Art. 2. — (1) Fenomenele naturale și bolile care generează calamități naturale sunt: seceta excesivă, persistentă în timp și care afectează terenurile neirigate, inundațiile din revărsări de râuri sau de alte ape curgătoare și ruperi de baraje, ploile abundente și de durată, temperaturile excesiv

de scăzute, sub limita biologică de rezistență a plantelor, stratul gros de zăpadă care produce pagube în sectorul vegetal și animal, topirea bruscă a zăpezilor care provoacă inundații, revărsări de râuri și bălțiri, uraganul, precum și alte dezastre și catastrofe produse pe areale extinse.

(2) Nominalizarea și încadrarea în categoria bolilor care generează calamități naturale la plante și animale se realizează de Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor.

Art. 3. — Caracterizarea și încadrarea în categoria de calamitate naturală se realizează de Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor și se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL II

Constituirea sumei destinate despăgubirii producătorilor agricoli

Art. 4. — Pentru aplicarea prevederilor prezentei legi, prin bugetul de stat se va aloca Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor o sumă destinată despăgubirii producătorilor agricoli și subvenționării primelor de asigurare, ca urmare a efectelor negative ale fenomenelor naturale și ale bolilor prevăzute la art. 2.

Art. 5. — (1) Plata despăgubirii producătorilor agricoli, persoane fizice sau juridice, pentru calamitățile naturale produse de fenomenele naturale și bolile prevăzute la art. 2 se efectuează numai pentru culturile agricole, animalele, păsările, familiile de albine și peștii care au fost asigurate de către societățile de asigurare și asigurare-reasigurare.

(2) Producătorii agricoli, persoane fizice sau juridice, care asigură culturile agricole, animalele, păsările, familiile de albine și peștii la societățile de asigurare agreeate de Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor și de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor beneficiază de o susținere a primelor de asigurare.

Art. 6. — Sumele constituite se utilizează pentru:

a) despăgubiri bănești, acordate producătorilor agricoli, persoane fizice sau juridice, care au suferit pagube produse de fenomenele naturale și bolile prevăzute la art. 2;

b) subvenționarea primelor de asigurare pentru factorii de risc asigurați pentru culturile agricole și speciile de animale, păsări, familii de albine și pești, nominalizate prin ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor. Nivelul subvenționării primelor de asigurare se va stabili prin hotărâre a Guvernului.

Art. 7. — Administrarea, utilizarea și gestionarea sumelor pentru despăgubirea producătorilor agricoli se fac de către Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor.

Art. 8. — Despăgubirile se acordă producătorilor agricoli, astfel cum aceștia sunt definiți la art. 16, în următoarele condiții:

a) pentru culturile agricole și plantațiile afectate de calamități naturale, numai pentru daune ce depășesc 30% din producție, nivelul maxim al despăgubirii fiind de 70% din cheltuielile efectuate până la data producerii fenomenului;

b) pentru animale, păsări, familii de albine și pești despăgubirea reprezintă maximum 80% din valoarea de asigurare, diminuată cu valoarea subproduselor rezultate, care pot fi valorificate potrivit prevederilor legale.

CAPITOLUL III

Constatarea și evaluarea pagubelor produse de calamitățile naturale

Art. 9. — Constatarea pagubelor se face în prezența producătorului agricol afectat și a unei comisii numite de prefectul județului, la propunerea directorului general al direcției generale pentru agricultură și industrie alimentară județene și a municipiului București, comisie formată pe plan local din primar, unul sau doi specialiști de la centrul agricol ori, după caz, de la circumscripția sanitară veterinară

zonală și un delegat din partea organelor județene ale Ministerului Finanțelor Publice.

Art. 10. — Rezultatul constatărilor și documentele întocmite în acest scop, în dublu exemplar, semnate de către persoanele implicate în constatarea pagubelor, nominalizate la art. 9, se centralizează la direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară județeană și a municipiului București și la prefectura județului.

Art. 11. — Direcțiile generale pentru agricultură și industrie alimentară județene și a municipiului București au obligația ca în termen de 3 zile de la data centralizării documentelor respective să trimită o informare detaliată Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor.

Art. 12. — Direcțiile generale pentru agricultură și industrie alimentară județene și a municipiului București și direcțiile sanitare veterinară județene și a municipiului București au obligația preluării și centralizării actelor de constatare și a transmiterii acestora Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, în vederea stabilirii sumelor necesare acordării despăgubirilor.

Art. 13. — După verificarea documentațiilor de constatare a calamităților Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor aprobă sumele necesare pentru despăgubirea producătorilor agricoli, individualizate pe județe, care se transmit direcțiilor generale pentru agricultură și industrie alimentară județene și a municipiului București, precum și direcțiilor sanitare veterinară județene și a municipiului București.

Art. 14. — Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor sesizează Guvernul, care, în funcție de calamitățile naturale, precum și de mărimea zonelor afectate, declară starea de calamitate naturală prin hotărâre.

Art. 15. — Direcțiile generale pentru agricultură și industrie alimentară județene și a municipiului București, precum și direcțiile sanitare veterinară județene și a municipiului București sunt obligate să respecte destinația acestor sume și repartizarea lor pe producători agricoli, persoane fizice sau juridice.

CAPITOLUL IV

Drepturile și obligațiile producătorilor agricoli

Art. 16. — În sensul prezentei legi, *producătorii agricoli* sunt persoanele fizice sau juridice care au în administrare sau exploatare terenuri agricole, animale, păsări, familii de albine și pești.

Art. 17. — Persoanele fizice sau juridice beneficiază de prevederile prezentei legi dacă au fost afectate de fenomenele naturale și bolile prevăzute la art. 2 și se află în zona calamităților, declarată prin hotărâre a Guvernului, și au culturile, plantațiile, animalele, păsările, familiile de albine sau peștii asigurate prin societăți de asigurare.

Art. 18. — (1) Producătorii agricoli, persoane fizice sau juridice, vor primi despăgubirile aferente calamităților naturale în anul producerii lor.

(2) În situația în care daunele, ca efect al calamităților naturale, sunt totale și sunt produse în momentul în care există posibilități climatice și tehnice de înființare a culturilor, despăgubirile se acordă imediat, după constatare și evaluare, pentru asigurarea finanțării începerii unui nou ciclu de producție.

Art. 19. — Pentru a beneficia de despăgubiri producătorii agricoli, persoane fizice sau juridice, au următoarele obligații:

a) să declare și să înregistreze culturile agricole, animalele, păsările, familiile de albine și peștii, contractele de concesiune și arendare în registrele agricole deschise la nivel de comună, oraș sau sector al municipiului București;

b) să întrețină culturile agricole, animalele, păsările, familiile de albine și peștii potrivit tehnologiilor și să ia măsuri pentru prevenirea atacului de boli și dăunători;

c) să depună o înștiințare, în scris, la primărie cel mai târziu în 48 de ore de la data producerii evenimentului, în cazul distrugerii ori vătămării culturilor agricole, plantațiilor ori a rodului viilor, plantațiilor pomicole, de hamei și de arbuști fructiferi, și cel mai târziu în 24 de ore de la data producerii evenimentului în cazul pieirii animalelor, păsărilor, familiilor de albine și peștilor. În acest ultim caz înștiințarea trebuie să fie însoțită de un act medico-legal din partea medicului veterinar de stat al circumscripției sanitare veterinare pe a cărei rază este amplasată ferma de creștere, grajdul de adăpostire a animalului, în care să se precizeze că pieirea acestuia s-a datorat efectelor produse de fenomenele naturale prevăzute la art. 2;

d) să prezinte, cu bună-credință și în conformitate cu realitatea din teren, nivelul estimativ al pagubelor înregistrate.

Art. 20. — (1) Înștiințarea scrisă, prevăzută la art. 19 lit. c), se depune, în localitățile rurale, la secretarul consiliului comunal, iar în localitățile urbane, la secretarul consiliului orășenesc, respectiv al sectoarelor municipiului București.

(2) Secretarul consiliului comunal, orășenesc sau secretarii sectoarelor municipiului București au obligația să le înregistreze și să le transmită în termen de 24 de ore la organele abilitate prin lege să facă constatarea și să întocmească acte de constatare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 21 mai 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 23 mai 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 13 iunie 2002.
Nr. 381.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind acordarea despăgubirilor
în caz de calamități naturale în agricultură**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind acordarea despăgubirilor în caz de calamități naturale în agricultură și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 11 iunie 2002.
Nr. 534.

Art. 21. — În baza unei convenții încheiate cu Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor Institutul Național de Meteorologie și Hidrologie va transmite acestuia informări detaliate, în ritmul impus de necesități, privind aria de răspândire a fenomenelor naturale din categoriile precizate la art. 2.

CAPITOLUL V
Dispoziții finale

Art. 22. — Producătorii agricoli, persoane fizice sau juridice, care prin atitudinea lor contribuie la producerea sau majorarea daunelor nu vor beneficia de despăgubiri.

Art. 23. — Persoanele fizice sau juridice care, cu bună știință, fac declarații false în vederea obținerii de despăgubiri sau cele care înlesnesc obținerea de despăgubiri necuvenite răspund, după caz, civil, material, administrativ sau penal.

Art. 24. — Întocmirea de acte de constatare sau de despăgubire cu date nereale constituie infracțiune și se pedepsește conform legii penale.

Art. 25. — Sumele încasate nelegal vor fi restituite la bugetul de stat, indexate cu indicele de inflație.

Art. 26. — Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, va elabora în termen de 45 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi norme metodologice de aplicare.

Art. 27. — Prezenta lege intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONȘTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 152

din 23 mai 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Cristina Nicoară	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Brezoi, județul Vâlcea, în Dosarul nr. 544/2001.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă, întrucât textele de lege criticate, care privesc extinderea procesului penal pentru alte fapte — art. 336 din Codul de procedură penală și, respectiv, extinderea procesului penal cu privire la alte persoane — art. 337 din același cod nu au legătură cu cauza dedusă judecării.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Sentința penală nr. 285 din 21 decembrie 2001, de fapt încheiere de ședință, pronunțată în Dosarul nr. 544/2001, **Judecătoria Brezoi a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată, din oficiu, de către instanță într-un proces penal pornit la plângerea prealabilă a persoanei vătămate Elena Teșcut împotriva inculpatului Nicolae Sima pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe prevăzută la art. 180 alin. 2 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța judecătorească arată că inițial persoana vătămată s-a adresat cu plângere prealabilă judecătoriei pentru săvârșirea împotriva sa a infracțiunii de lovire sau alte violențe, prevăzută de art. 180 alin. 2 din Codul penal. În cursul cercetării judecătorești, constatând că fapta săvârșită de inculpat constituie, în realitate, infracțiunea de vătămare corporală prevăzută de art. 181 din Codul penal, pentru care plângerea se adresează organelor de urmărire penală, eventuala sesizare a instanței urmând să se facă prin rechizitoriul procurorului, instanța a dispus trimiterea plângerii la Parchetul de pe lângă Judecătoria Brezoi. Acesta, prin Ordonanța din 20 februarie 2001, a dispus scoaterea de sub urmărire penală a inculpatului cu privire la fapta prevăzută de art. 181 din Codul penal și a trimis instanței plângerea persoanei vătămate pentru fapta prevăzută de art. 180 alin. 2 din Codul penal.

Instanța judecătorească, în baza art. 279 din Codul de procedură penală, a pus în mișcare acțiunea penală împotriva inculpatului pentru comiterea faptei prevăzute de art. 180 alin. 2 din Codul penal.

În urma administrării probelor instanța de judecată a reținut că inculpatul a lovit persoana vătămată cu un corp contondent, cauzându-i leziuni traumatiche pentru a căror vindecare au fost necesare circa 25 de zile de îngrijiri

medicale, conform concluziilor raportului de expertiză medico-legală din 26 ianuarie 2000. În cursul urmăririi penale s-a stabilit însă că inculpatul i-a cauzat persoanei vătămate leziuni care au necesitat numai 12—14 zile de îngrijiri medicale, ceea ce a determinat scoaterea de sub urmărire penală a inculpatului pentru infracțiunea de vătămare corporală. Față de această situație, în ședința din 21 decembrie 2001 instanța a pus în discuția procurorului și a părților extinderea procesului penal, față de același inculpat, și pentru fapta prevăzută de art. 181 din Codul penal. Întrucât procurorul a refuzat extinderea procesului penal, instanța a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală, care condiționează extinderea procesului penal de voința procurorului de a pune în mișcare o acțiune penală pentru faptele noi. Instanța afirmă că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 123 din Constituție, conform cărora justiția se înfăptuiește în numele legii și judecătoria sunt independenți și se supun numai legii. În susținerea excepției instanța afirmă că justiția se înfăptuiește de către instanțele judecătorești, Ministerul Public având doar rolul de a le sprijini. Refuzul procurorului de a pune în mișcare acțiunea penală și imposibilitatea instanței de a extinde procesul penal contravin, în opinia instanței, prevederilor art. 123 din Constituție. În opinia instanței, în cazul extinderii procesului penal nu mai este necesară punerea în mișcare a acțiunii penale, deoarece aceasta fusese deja pusă în mișcare, așa încât dispozițiile criticate vin în conflict cu dispozițiile art. 9 din Codul de procedură penală privitoare la obiectul și exercitarea acțiunii penale. Autoarea excepției este de părere că, atâta timp cât nu se recunosc instanțelor judecătorești atribuții în exercitarea acțiunii penale, scopul procesului penal nu poate fi atins. Autoarea excepției afirmă, fără să motiveze, că dispozițiile art. 336 și 337 din Codul de procedură penală contravin și prevederilor art. 20 și 21 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul arată că dispozițiile art. 336 și 337 din Codul de procedură penală, care reglementează procedura extinderii procesului penal, sunt în concordanță cu dispozițiile art. 317 din Codul de procedură penală, potrivit cărora judecata se mărginește la fapta și la persoana arătate în actul de sesizare a instanței, iar în caz de extindere a procesului penal, și la fapta și persoana la care face referire extinderea. Scopul extinderii procesului penal este asigurarea operativității procesuale, evitându-se desfășurarea întregii faze a urmăririi penale.

Întrucât acțiunea penală a fost pusă în mișcare de procuror, legiuitorul a lăsat la latitudinea procurorului inițiativa extinderii procesului penal, când acesta participă la judecată. Această inițiativă a procurorului nu poate fi considerată ca o știrbire a independenței judecătorilor, consacrată la art. 123 din Constituție. De altfel, textul constituțional prevede că judecătoria se supun numai legii, deci ei trebuie să se supună și dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală. Se arată că aceste

dispoziții nu au nici o legătură cu liberul acces la justiție sau cu exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor. În concluzie, Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au trimis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost sesizată de Judecătoria Brezoi printr-o sentință penală, încalcându-se dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, care prevăd că sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanță printr-o încheiere. În loc să dispună suspendarea cauzei pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate, așa cum prevăd dispozițiile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, republicată, instanța a dispus scoaterea de pe rol a cauzei.

Cu toate aceste neregularități, având în vedere că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată din oficiu de instanță, cu îndeplinirea celorlalte cerințe prevăzute la art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională constată că este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 336 și 337 din Codul de procedură penală, care sunt următoarele:

— Art. 336: *„Când în cursul judecării se descoperă în sarcina inculpatului date cu privire la săvârșirea unei alte fapte prevăzute de legea penală, având legătură cu infracțiunea pentru care este trimis în judecată, procurorul poate cere extinderea procesului penal și în ce privește această faptă, iar când instanța găsește cererea întemeiată, o admite și:*

a) dacă procurorul declară că pune în mișcare acțiunea penală, procedează la judecarea cauzei și cu privire la această infracțiune;

b) dacă procurorul declară că nu pune în mișcare acțiunea penală, dar cere trimiterea cauzei la procuror în condițiile art. 333, instanța poate reveni asupra extinderii procesului penal sau poate dispune trimiterea la procuror.

Dacă procurorul nu participă la judecată și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1, instanța extinde din oficiu procesul penal și procedează fie la judecarea cauzei, fie la trimiterea ei la procuror potrivit alineatului precedent.

Dispozițiile art. 335 alin. 3 sunt aplicabile în mod corespunzător, iar în caz de trimitere la procuror se aplică dispozițiile art. 332 alin. 3 și 4.”;

— Art. 337: *„În cursul judecării, când se descoperă date cu privire la participarea și a unei alte persoane la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală pusă în sarcina inculpatului sau date cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea*

penală de către o altă persoană, dar în legătură cu fapta inculpatului, procurorul poate cere extinderea procesului penal cu privire la acea persoană.

Dacă instanța găsește cererea întemeiată, o admite și procedează potrivit dispozițiilor art. 336, care se aplică în mod corespunzător.”

Instanța judecătorească, autoare a excepției, consideră că aceste dispoziții sunt neconstituționale întrucât condiționează extinderea procesului penal de voința procurorului, împiedicând instanța să realizeze o astfel de extindere. Se consideră că prin aceasta dispozițiile criticate contravin, în principal, prevederilor art. 123 din Constituție, referitoare la independența judecătorilor, și, în subsidiar, prevederilor art. 20 și 21 din Constituție, referitoare la drepturile și libertățile omului, respectiv la dreptul de acces liber la justiție. Se susține că instanța ar trebui să decidă ea însăși asupra punerii în mișcare a acțiunii penale în cursul procesului penal și să aibă drept de control asupra actelor procurorului.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă. Din analiza datelor existente la dosar Curtea reține că instanța, legal sesizată cu plângere prealabilă, a constatat înainte de terminarea cercetării judecătorești că fapta pentru care inculpatul a fost chemat în judecată nu constituie infracțiunea de lovire sau alte violențe prevăzută de art. 180 alin. 2 din Codul penal, ci infracțiunea de vătămare corporală prevăzută de art. 181 din Codul penal, întrucât durata îngrijirilor medicale necesare pentru vindecare a depășit 20 de zile. Instanța a apreciat, așadar, că este necesară schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de lovire și alte violențe, prevăzută de art. 180 alin. 2 din Codul penal, în infracțiunea de vătămare corporală, prevăzută de art. 181 din același cod, situație în care erau incidente dispozițiile art. 334 din Codul de procedură penală. Nu rezultă că în cursul judecării instanța a descoperit în sarcina inculpatului date cu privire la săvârșirea unei alte fapte prevăzute de legea penală, așa cum prevăd dispozițiile art. 336 din Codul de procedură penală, și nici date cu privire la participarea unei alte persoane la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, pusă în sarcina inculpatului sau în legătură cu fapta inculpatului, așa cum prevăd dispozițiile art. 337 din Codul de procedură penală.

Prin urmare, Curtea reține că dispozițiile art. 336 și 337 din Codul de procedură penală nu au legătură cu soluționarea cauzei de către instanța judecătorească. Așa fiind, nu este îndeplinită condiția prevăzută la art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căruia *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei”*. În această situație excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în temeiul alin. (6) al aceluiași articol.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Brezoi, județul Vâlcea, în Dosarul nr. 544/2001. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 mai 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158

din 30 mai 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 alin. 4, art. 313 alin. 2 teza a doua și art. 318 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 alin. 4, art. 313 alin. 2 teza a doua și art. 318 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 829/P/2001 al Tribunalului Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu au caracter discriminatoriu, situațiile diferite în care se află inculpații, în stare de libertate, respectiv, în stare de detenție, justificând aplicarea unor tratamente diferite, fără a se contraveni în acest mod art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în drepturi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 829/P/2001, **Tribunalul Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 alin. 4, art. 313 alin. 2 teza a doua și art. 318 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată**, excepție ridicată de Marin Frunză în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare. În opinia sa dispozițiile legale criticate instituie o discriminare pozitivă în favoarea inculpatului aflat în stare de detenție în raport cu cel aflat în stare de libertate și implicit nu i se asigură acestuia dreptul constituțional la apărare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, acestea sunt considerate ca fiind neconstituționale, deoarece dau dreptul instanțelor judecătorești să respingă excepția de neconstituționalitate, contravenind prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție, care atribuie în competența exclusivă a Curții Constituționale soluționarea acestor excepții.

Instanța de judecată în fața căreia s-a ridicat excepția arată că aceasta este neîntemeiată. Toate drepturile recunoscute inculpatului arestat sunt expresia voinței legiuitorului de a ocroti persoanele private de libertate și deci lipsite de posibilitatea de a-și organiza o bună apărare în cadrul procesului penal. S-a avut în vedere faptul că inculpatul aflat în stare de libertate poate oricând, chiar până la primul termen de judecată, să ia cunoștință de conținutul rechizitoriului. Nu se poate susține că inculpatul arestat ar avea un drept în plus, ci doar că este ajutat să își pregătească apărarea, pe cât posibil, în aceeași măsură ca inculpatul aflat în stare de libertate.

Cu privire la critica dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, instanța judecătorească apreciază că și aceasta este neîntemeiată, deoarece instanța nu se poate pronunța decât asupra admisibilității excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în fața ei și să constate dacă cererea unei părți sau a procurorului de ridicare a unei asemenea excepții este „admisibilă” sau „inadmisibilă”. Prin urmare, posibilitatea instanțelor judecătorești de a respinge ca fiind inadmisibile excepțiile care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 23 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, nu contravine prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Președintele Camerei Deputaților arată că regulile referitoare la sesizarea organelor de urmărire penală și a instanțelor de judecată, la actele de urmărire penală, la judecată, la termenele în care trebuie sau pot fi îndeplinite anumite acte reprezintă norme procedurale a căror stabilire revine exclusiv în competența legiuitorului, în sensul dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Constituție. Pe de altă parte, se consideră că situația inculpatului aflat în stare de detenție, căruia i se comunică rechizitoriul, nu poate fi apreciată ca fiind mai favorabilă față de cea a inculpatului aflat în libertate, întrucât acesta din urmă, fiind citat pentru termenul de judecată, are posibilitatea să ia cunoștință de rechizitoriu de la arhiva instanței la care se găsește dosarul.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, se apreciază că legea permite instanțelor de judecată să se pronunțe numai asupra admisibilității excepțiilor de neconstituționalitate, conform art. 23 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, asupra temeiniciei unor astfel de excepții Curtea Constituțională fiind unica autoritate care poate decide.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată sub toate aspectele, astfel încât nu poate fi pusă în discuție încălcarea prevederilor constituționale invocate. Se menționează că textele de lege criticate nu instituie o

discriminare între persoanele aflate în stare de libertate și cele aflate în stare de deținere, întrucât existența unor norme derogatorii de la dreptul comun nu infirmă principiul egalității în drepturi a cetățenilor, deoarece, așa cum s-a pronunțat și Plenul Curții Constituționale în Decizia nr. 1/1994, „nu este contrară acestui principiu instituirea unor reguli speciale [...], cât timp ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite“.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 264 alin. 4, art. 313 alin. 2 teza a doua și ale art. 318 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 7 august 1997. Textele de lege criticate din Codul de procedură penală au următorul conținut:

— Art. 264 alin. 4: *„În termen de 24 de ore de la darea sau, după caz, confirmarea rechizitoriului, procurorul înaintează instanței competente dosarul împreună cu numărul necesar de copii de pe rechizitoriu, pentru a fi comunicat inculpaților aflați în stare de deținere.“;*

— Art. 313 alin. 2 teza a doua: *„[...] O dată cu citația, inculpatului aflat în stare de deținere i se comunică și copia actului de sesizare a instanței.“;*

— Art. 318 alin. 1: *„La termenul de judecată, după strigarea cauzei și apelul părților, președintele verifică identitatea inculpatului. În cazul când inculpatul se află în stare de deținere, președintele se încredințează dacă a primit în termenul prevăzut în art. 313 alin. 2 copia actului de sesizare a instanței. Când actul nu a fost comunicat, dacă inculpatul cere, judecata se amână, iar președintele îi înmânează copia de pe actul de sesizare a instanței, făcându-se mențiune despre aceasta în încheierea de ședință.“*

Dispoziția legală criticată din Legea nr. 47/1992, republicată, prevede:

— Art. 23. alin. (6): *„Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța o respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.“*

Dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției ca fiind încălcate sunt următoarele:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;*

— Art. 24: *„(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.“;

— Art. 144 alin. (1) lit. c): *„Curtea Constituțională are următoarele atribuții: [...]*

c) hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor.“

I. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 alin. 4, art. 313 alin. 2 teza a doua și art. 318 alin. 1 din Codul de procedură penală, susținerile autorului excepției sunt neîntemeiate. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică prevederile art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală, potrivit cărora comunicarea actului de inculpare s-ar realiza exclusiv către inculpații aflați în stare de deținere, iar nu și către cei aflați în stare de libertate. În realitate, textul invocat prevede obligația procurorului de a înainta dosarul către instanța de judecată împreună cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriu, iar nu comunicarea de copii de pe rechizitoriu numai inculpaților aflați în stare de deținere. Întrucât dispozițiile art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală reglementează o procedură administrativă de înaintare a dosarului la instanța competentă după darea sau confirmarea rechizitoriului, nu se poate susține că situația inculpatului aflat în stare de deținere, căruia i se comunică rechizitoriul, este mai favorabilă față de cea a inculpatului aflat în stare de libertate. Dispozițiile legale criticate nu numai că nu creează discriminări, ci, dimpotrivă, urmăresc evitarea unei discriminări, asigurând posibilitatea inculpatului aflat în stare de detenție de a-și organiza apărarea în condiții cât mai apropiate de acelea ale inculpatului aflat în stare de libertate. Dreptul la apărare al acestuia din urmă nu este cu nimic afectat, deoarece, fiind chemat prin citație procedurală, el are dreptul de a lua cunoștință oricând, direct sau prin apărător, de actul de sesizare a instanței și își poate organiza apărarea utilizând toate mijloacele prevăzute de lege.

Asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 132 din 26 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 11 iulie 2001. Respingând această excepție de neconstituționalitate, pe care a considerat-o ca neîntemeiată, Curtea Constituțională a arătat că dispozițiile legale criticate nu sunt contrare prevederilor art. 24 din Constituție, iar situația inculpatului aflat în stare de deținere nu poate fi apreciată ca fiind mai favorabilă decât a celui aflat în stare de libertate.

Pentru motivele expuse mai sus, nu se poate susține nici neconstituționalitatea dispozițiilor art. 313 alin. 2 teza a doua și art. 318 alin. 1 din Codul de procedură penală.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea constată că textul de lege ce reglementează posibilitatea instanței judecătorești de a respinge ca fiind inadmisibile excepțiile de neconstituționalitate care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 23 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, nu au legătură cu soluționarea cauzei de către instanța judecătorească. Așa fiind, nu este îndeplinită condiția prevăzută la art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căruia *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei“*. În această situație excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în temeiul alin. (6) al aceluiași articol.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 alin. 4, art. 313 alin. 2 teza a doua și art. 318 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 829/P/2001 al Tribunalului Galați — Secția penală.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 mai 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind acordarea garanției statului pentru creditele contractate de Societatea Comercială „Compania Națională de Transporturi Aeriene Române — TAROM” — S.A.

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, precum și ale art. 2 lit. f), art. 27, art. 35 alin. (1) și ale art. 37 alin. (4) din Legea datoriei publice nr. 81/1999,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Ministerul Finanțelor Publice garantează în numele statului următoarele credite:

a) un credit intern în valoare de 14,5 milioane dolari S.U.A., precum și dobânzile și costurile aferente acestuia, care va fi contractat de Societatea Comercială „Compania Națională de Transporturi Aeriene Române — TAROM” — S.A. în anul 2002, reprezentând avansul din prețul de achiziție a două aeronave tip Boeing 737 seria 700 care vor fi cumpărate în baza contractului nr. 1.887/1995 încheiat cu Boeing Company din S.U.A.;

b) un credit extern în valoare de 82 milioane dolari S.U.A., precum și prima de asigurare, dobânzile, comisioanele

și alte costuri aferente acestuia, care va fi contractat de Societatea Comercială „Compania Națională de Transporturi Aeriene Române — TAROM” — S.A. în anul 2003, reprezentând diferența din prețul de achiziție al celor două aeronave tip Boeing 737 seria 700.

Art. 2. — Rambursarea ratelor scadente, precum și plata dobânzilor, comisioanelor și a altor costuri aferente creditelor garantate conform art. 1 se vor asigura din surse proprii, din credite bancare și, în completare, de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 13 iunie 2002.
Nr. 607.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro